

„Istenünk mélységes irgalmából, amellyel meglátogatott minket a magasságból felkelő, hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, s hogy lépteinket a béke útjára igazítsa.”

„Irgalomból, az ő végtelen szeretetéből látogat meg minket. Fényt hoz, mert sötétségben járunk, a béke útjára igazít.”

Mit teszünk a fényvel, amit Istentől kapunk? Továbbra is maradunk sötétségben, vagy elfogadjuk és továbbítjuk fényét?

Lépteink a béke útján járnak, vagy belemegyünk a békétlenségbe?

Számomra a hétköznapiakban mi a béke útja?

Vajon úgy megyek a munkahelyemre/az emberek közé, hogy széppé tegyem a napjukat?

A többiekhez való viszonyomat mi határozza meg?

Mennyire vagyok hangulaterő?

A másik piszkálódását: lenyelem? elsimítom? vagy visszaszúrok?

Harcok a magam igazáért olyan dolgokban is, amivel sérülhet a másik, sérülhetek én is?

Tudok-e mértéket tartani a szavaimban, tetteimben?

Érzem-e, hogy hol a határ, vagy másoknak kell erre rávezetniük?

Békességet, nyugalmat teremtek-e magam körül, vagy feszültséget, esetleg haragot?

Hogyan ünnepelem meg a karácsonyt? Milyen ajándékot adok másoknak? Tárgyakat? Vagy odaajándékozom az időmet, türelmemet, szeretetemet?

Az egész éves rohangálást (soha nincs vagy kevés időm van másokra) nem lehet egyetlen estén jóvátenni!

A valóban fontos dolgokra használjam fel az időmet, hiszen olyan kevés van belőle!

Minket szerető Istenünk. Köszönjük, hogy meglátogatsz minket, és elhozod a fényedet, szeretetedet, békegedet, nyugalmaidat!

Horváth Péter, Érd

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.
Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.
Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.
Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.
Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.
Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.
Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.
Hogy sohasem féltém a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.
Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.
Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.
Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.
Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!
Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!